

οιό. Της ήθελε μάλιστα διάθεσις να γλώσση ! "Έμοιαζε τόσο ή ιστορία αυτή με μυστηόρισμα ... "Ένας σύζυγος θέλει να ξεκινή την γυναίκα του και σκοτώνει κατά λάθος την έρωμένη του ...

Κρυφά, ή Λιούλου σκοτώνει την κυρία της και δέν την άρρησε να τελευτήσει τη σκέψη της. "Η Κίττυ γύρισε και κούταξε. Στο καθώφρι στεκάναν ο Τζώφρτζ και κατάπληκτος την κούταζε.

—Έλτε πώς θά πάς στο χωριό ... τραύλιος. Νόμιζα... θαρούσα... πώς...

—"Όχι ! Δέν πήγα ... απάντησε ή Κίττυ άργά. "Άφου υπάρχει κίνδυνος ...

—Κίνδυνος !... ψθύρισε ο Τζώφρτζ.

—Φυσικά ! Δέν έχω διάθεσι να πέσω στην παγίδα που μούστησες ...

—"Υ κοιτάμερες είν' αυτές ; Ποιός σου έλεγε αυτές τις ψευτιές ;

—"Α !... τότε ή μίσσις Μάροντεν δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο, άφου είν' ψέγματα !...

—"Η μίσσις Μάροντεν !...

—Ναι, εκείνη πήγε αντί για μένα στο χωριό...

Μά ο Τζώφρτζ δέν στάθηκε ν' ακούση περ'σότερα. Σάν τραλλός, έφυγε, τρέχοντας και φωνάζοντας :

—Βίκου !... Βίκου !... Βίκου !...

Σαστισμένη, παγωμένη από τη φρίκη, ή Κίττυ, έξαλλη και αυτή, βγήκε στη βεράντα και έπεσε στην άγκαλιά του Τζώφ, ο όποιος είχε ξεκινήσει από τις φωνές του προοιταμένου του και άνησχυσε, πήγαινε να ρωτήσει τι είχε συμβή. Με λίγες συντακτες λέξεις, ή Κίττυ του διηγήθηκε όσα της είνε ή μικρή Λιούλου.

—Θέέ μου !... φώναζε ο νέος έξαλλος. "Α ! γιατί να μη σου μιλήσω προηότερα !... "Έξερα πως κάθε βράδυ ο Τζώφρτζ πήγαινε εκεί. Μά δέν ήθελα να σε ληπύσω ! Μόνο φοβόμουν, έτοιμα για σένα, Κίττυ... "Έμένα μονάχα σκεπτόμουν και γι' αυτό δέν...

"Ένας ξαφνικός πυροβολός τον δίκωσε ν' άμείσις κατέ'αν ακούστηκε ο μαρτυρικός βοήθημάς γάτσιου λεονταριού, και έλειπε πάλι άπ'ώθησε βαθεία σ'ή...

"Ο Τζώφρτζ κρατούσε ακόμη στην άγκαλιά του την Κίττυ, ή όποια έγρασε και έβλαγε. Με σταθερή φωνή ο νέος την συμβούλευσε να πάει στο δωκό του οικημα με την Λιούλου και να τον περιμένουν εκεί. "Επρεπε να τρέξη να ίδη τι είχε συμβή.

"Η Κίττυ υπάκουσε. "Ηκε λίγο κοντά, που της έδωσε ο νέος, και άπομακρόνθησε με τη μικρή Λιούλου.

Της φάνηκε πως πέρασαν άπειλעות ώρες ως τη στιγμή που ο νέος έπέστρεψε κοντά της.

—Πέθανε ή... ή... , τραύλιος ή Κίττυ.

—"Όχι, Κίττυ ! είνε ο Τζώφ αγά. "Η μίσσις Μάροντεν έπέστρεψε μαζί μου, βρίσκεται εδώ, απ' έξω. "Αλλά, δυστυχώς, ο Τζώφρτζ...

—"Ο άνδρας μου χύπησε ;... Θεέ μου !... "Ό !... μίλησε, λοιπόν !... Μήπως έπεσε στην παγίδα και...

—Σκοτώθηκε !... "Ακουσε, Κίττυ. "Άρρησε την μίσσις Μάροντεν να σου εξηγήση μόνη της τι ακριβώς συνέβη. Θέλιες ;... "Ο Τζώφρτζ δέν έπεσε στην παγίδα. "Έκείνη τον πυροβόλησε...

"Ο νέος άνοξε την πόρτα και ή μίσσις Μάροντεν μπήκε στο δωμάτιο.

—Θλω να με πιστέψης, Κίττυ !... είνε ή χήρα, με φωνή που έτριε από συγκίνηση. Σου όραζόμια πως λέγω την αλήθεια ! Ποτέ, ούτε στιγμή, δέν σκέφθηκα να σου πάρω τον άνδρα σου ! Αυτός δέν μ' άγγιξε σε ήσυχία. Βραδυές δόλοληρες τώρα, καθόμουν άπτηνη με το τούφεκι δίπλα μου και τον φοβέρτζα πως θά του φουέγω μα σφαίρα άν τολμήσει να π'ησώση. "Ήταν τραλλός !... Τραλλός !... "Απόψε μ' ακολουθήσε και μου φώναζε να γυρίσω πίσω... Τόν άπ'ήλινα πως θά πυροβολήσω, άν δέν μ' άρρησε ήσυχη, μ' αυτός ήταν έξαλλος, οίχηκε και με τραβούσε από το φόρεμά μου για να με βγάλη από το μονοπάτι... Κι' εκεί που παλεύαμε, το όπλο έκωροσκορήθηκε. Τόν είδα που σφαιράστηκε χάρω. "Η σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά... Κατόπιν ήθελε ο μίστερ Στήλ...

"Η Κίττυ είχε γείρει το κεφάλι της άπάνω στον όδιο της μίσσις Μάροντεν και ξαφνικά έξασασε σε ληγώσις. Σε λίγο ψθύρισε :

—Θέλω να πιστέψης, Βίκου, πως ο Τζώφρτζ δέν ήταν πάντοτε όπως τον γνώρισες ! "Αλλοτε ήταν ένγενής και καλός, μά εδώ, σ' αυτόν τον τόπο, όπως έρθει...

—Ναι, ξέρω, απάντησε ή Βίκου με συμπόνια. "Η θά πεθάνη ή θά πεσώση...

Την έπομένη ή δυό γυναίκες είχαν μαζέψει τις άποσκευές τους και ήσαν έτοιμες να ξεκινήσουν, γιατί είχε άποφασισθή πως θά έπέστρεφαν μαζί στην "Αγγλία, διαν ο Τζώφρτζ Στήλ πήγε ν' άποχωρητήση την Κίττυ.

—Θά στείλω την παρατήρησή μου !... της είνε. Δέν θέλω πεινά να μείνω εδώ, στον καταραμένο αυτό τόπο !... Θα περάσουν όμως έξη μήνες όσόντου ξεμπερδέψω με τη διαόρα... Θά μου έπατρέψης να έρθω να σε έπισκεφθώ, όταν γυρίσω στην "Αγγλία, Κίττυ...

—Νομίζω πως δέν θά μπορέσω να ζήσω, άν δέν έρθεις γρήγορα, Τζώφ !... απάντησε ή νεαρή γυναίκα με σγανή φωνή.

ANTHONY PARSONS

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ

Δημοσιεύεται και σήμερα δυό ακόμη ποιήματα από τη σπανία και δυσώρητη μικρή συλλογή του άσημνου στρατηγού Δημ. "Ιωάννου. Κανείς σχεδόν δέν έγνώριζε ότι ο στρατηγός "Ιωάννου ήταν ποιητής. Το "μπουκέτο, μαζί με τις άλλες έκκλησεις, ούς προσέφερε και αυτήν.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

I

Τό μεθύσι είνε χαρά ! κέρνα μας παιδί...
Τό κρασί είνε τάφος, τό κρασί ζωή !
Κι' όλοι συναχθήτε,
για να φυγκραστήτε,
τό παλιό τραγουδί σήμερα θά πώ !...

Στό κρασί είνε ή λήθη ! κέρνα μας κρασί...
"Όχι ! και τί με μέλλει ο κόσμος τί θά πη !
Σύντροφοι μεθύστε,
τό σκοπό κρατήστε,
τό παλιό τραγουδί σήμερα θά πώ !...

Την πουλώ τη λύρα μ' έναν ταμπουρά !
"Ένας είν' ο Χάρος κι' ή Ζωή είνε μιά !
Μή με περιγελάτε,
τόν ήχο κρατάτε,
τό παλιό τραγουδί σήμερα θά πώ !...

"Ο,τι έχεις μέσα, ξέρνα το καρδιά !...
Μή θωρείς, Γυναίκα, τ' άσπρα μου μαλλιά !
Φίλοι μη γελάτε,
τό χορό κρατάτε,
τό παλιό τραγουδί σήμερα θά πώ !...

Τά χαρτιά μου κάψτε ! Τό κρασί έχει γνώσι !
Κι' όποιος έχει γνώσι, δέν θά με μάλωσι !
Σύντροφοι, μεθύστε,
τόν ήχο κρατήστε,
τό παλιό τραγουδί σήμερα θά πώ !...

II

Κι' άν κυλήσει δάκρυ μέσα στο κρασί...
Κι' άν μέσ' στο τραγουδί μου κοπή ή φωνή,
τά ποτήρια σπάστε,
τό χορό χαλάστε,
τό παλιό τραγουδί δέν θά ξαναπώ !...

Π Ο Θ Ο Σ

"Εγώ είμαι ή λάβα του καύλου, των σπλάχνων είμαι ή λυάρα !
"Εγώ είμαι ή φλόγα της καρδιάς, της σάρκας ή λαμπάδα !
"Εγώ είμαι της ψυχής δαυλί, της νειότης ή κοούσα, είμαι ή πανώρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !...
Που λαμπαδιάζω τό κορμί, τά μάτια συννεφιάζω, που περγελώ τη δύναμι και με στοιχειά παλεύω !...

"Εγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, που αναλώ τό βράχο, κών κανπνό τό λογισμό και καταλώ τη Σκέψη !
Φράζω τά μάτια της ψυχής, βράζω και καιώ και λυώνω, και κάνω στάχτη τό κορμί, τά γόνατα σκεβρώνω !...
"Εγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !
Που κώνω γέροντα τον νερό, τό γέρω παλληκάρι...
Που τάζω τον Παράδεισο και κόλασε ανοίγω, που δείχνω την "Ανατολή και νύχτες άραβειάζω !...

Είμαι ή πανώρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !
Που άνάβω δίψα με κρασί και σήνω με φαρμάκι...
Που δείχνω τη ζωή γλυκειά και φάντασμα τό χάρω, τό μέλι δυό φορές γλυκό... να διπλοφαρμακώνη, να φαίνεται ή ζωή βαρεία, παρηγοριά ο χάρος !...
"Εγώ τό μαύρο κάτασπο και τ' άσπρο μαύρο δείχνω, έγώ τά γέλια κλάμασπο και θρήνο τό τραγουδί, έγώ είμαι ή μαύρη πυρκαγιά, έγώ είμ' ο λάγνος Πόθος !...

† ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ